

Tre breve til Bo

Bo Gorzelak Pedersen

*Tre digte til Bo Ark skrevet i anledning af
Lyrikcaféen i Skanderborg Kulturhus den 4. februar 2018*

I

Kære Bo.

Engang da jeg stod midt på Adelgade og ville tage et foto af Peter Sommer, som optrådte oppe på en scene, så gik mit kamera i stykker.

Sådan er det tit med Skanderborg, synes jeg, men egentlig også med andre steder.

En dag ovre i Struer i Vestjylland kom min mor til at træde på mine briller, og ude ved noget, der hedder Nørre Å, har jeg engang knækket en fiskestang, som jeg havde købt i Randers for 200 kroner, og jeg kom til at falde i vandet, og jeg fangede i øvrigt ingenting.

Nogle gange tænker jeg faktisk, at alting hele tiden går i stykker, og at vi også selv går i stykker, lidt som om vi slår revner i det indre porcelæn.

Nogle gange går det helt galt på grund af kærlighed eller sådan noget, men jeg tænker også mere i det daglige.

I hvert fald er der jo hele tiden noget, der slutter, og som du selv engang har skrevet i et digt, "Efterlader os foruden ord".

Det hober sig op, alt det vi ikke kan sige, og det er jo ikke fordi, vi ikke *vil* tale om det,

men fordi vi ikke *kan*, fordi sproget har grænser.
Og så er det, man en dag pludselig står på Adelgade
cirka dér, hvor du boede,
og ens kamera går i stykker,
og Peter Sommer er der, og han kendte dig.
Men jeg har fået mig en ny fiskestang,
og selv om mange ting er forbi eller har revner,
så er der jo også andre ting, som reparerer os,
eller som på en måde hjælper os med det, der er vores tavshed.
Musik og digte og den slags, for eksempel *dine* digte.
Der er også udsigten ud over Skanderborg Sø,
når man ser den her fra Kulturhuset eller fra et andet sted,
især når vejret er gråt.
Det er også cirka som en følelse, som en bleg stammen,
der næsten har sat sproget i stå.

II

Kære Bo.

Du kan umuligt vide det, men Jørgen Bartholdy fra biblioteket har engang foræret mig en bogvogn.

Jeg har den endnu, og jeg bruger den til krimier og sko.

René Fuhlendorff, som lige om lidt vil fortælle noget om dig, har engang givet mig et af hans egne malerier, og det har jeg også.

Og selv om Alex Gynnild ikke ved det, så har jeg set ham på Youtube, og Erik Håkonsson er søn er en bokser, ved jeg, og det synes jeg er lidt cool. Verden er alt, hvad der er tilfældet, hele denne enorme ophobning af fakta og løsninger på gåder og svar og forklaringer.

Sådan og sådan og sådan og sådan – men så pludseligt falder lyset lidt skævt, eller man har et af de dér øjeblikke,

hvor man en sen aften falder i svime over en knust, grøn ølflaske, fordi den er frosset fast til jorden, og det hele er hvidt, og det er vinter, og kæresten er lige skredet, eller måske er hun ikke skredet, og måske ville man virkelig, virkelig ønske, at hun gjorde det, og man ved bare, at det hele er noget vrøvl.

Det kan også være hjemme foran spejlet, hvis man kommer til at se sig selv ind i øjnene.

Man ligesom falder ind og ned gennem det hele, og det hele falder med, også alle ordene og mødereferaterne og hele den højere matematik.

Ned til nu, bare nu, bare ingenting – og så kommer det hele væltende tilbage som i et slags kosmisk gylp, hvor man får verden i håret.

Men så er det for sent, og det er bare det, jeg mener.

Så er man ikke længere en indfødt, men i eksil.

Man er en flygtning i sproget, og det vil også sige i alting,
og det er selvfølgelig her, digtene kommer fra
og al mulig anden kunst. Malerier og tegninger og den slags.
Hvis vi var ét med det hele, ligesom $2+2=4$, så havde vi ikke sådan noget.
Kære Bo, du kan umuligt vide det,
men når jeg tænker på Skanderborg, så tænker jeg også på tigre,
og det er fordi den lejlighed, min kone og jeg boede i på Adelgade,
lå lige ovenover noget, der hed Tiger Renseri,et,
og lige uden for vores vinduer, og det knirkede, når det blæste,
hang der et stort skilt med en tegning af en tiger.
Jeg fik Finn Holten Hansen til at lave en udgave af tegningen til mig.
Tiden er et rovdyr, og det ved vi blandt andet på grund af poesien
og på grund af døden,
og det gælder også i Skanderborg.
Ligesom dig og ligesom alle andre digtere
forsøger jeg bare at sige, hvordan det hele er.

III

Kære Bo.

Mine digte er ikke, som de burde være,
men det er der heller ikke så meget andet, der er.

De er ikke så poetiske, eller hvad man nu siger,
de er ikke så stramme i huden.

Det er blevet vinter, og det fryser, så det gør ondt dér,
hvor fingrene bukker.

Per Højholt fortalte mig engang, at hvis man sætter *og* mellem to ord,
så hænger de sammen, og så kan man snakke om dem, som om de hænger sammen,
og at det er sådan, man bliver akademiker.

Jeg tænker på, om kroppen måske også hænger sammen på den måde,
og at hvert led i kroppen er et *og*,
og om fortiden og nutiden hænger sammen på den måde,
og om du overhovedet kan høre mig eller læser, hvad jeg skriver.

Skanderborg er et godt sted at læse digte, synes jeg.

Nøddebrune øjne og alt det dér,
men man kan ikke skrive sådan mere, ikke på den måde,
for det er blevet for sent til mange ting.

Jeg ved ikke, hvad man kan gøre ved det andet end at fortsætte og blive ved
og stå op hver dag og forsøge.

Jeg er allerede 8 år ældre, end du blev som levende,
selv om du stadig er ældst, hvis vi tæller det hele med – og det gør vi jo.

Det er derfor, det bliver så akavet med de dér digte,
og rytmen bliver så mystisk, fordi vi ikke ved, hvad der er vigtigt.

Det gjorde vi måske engang.

Nu kigger vi på verden, og den har skæve tænder
og både overbid og underbid samtidig, og den danser,

men vi er et andet sted. Vi leder efter noget andet.

Kære Bo, du kender mig ikke,

og du er heller ikke gået glip af ret meget.

Jeg tror, jeg ville have kedet dig med min skildpadde-agtige,
vestjyske måde at være på.

Jeg forstår ikke, hvad der skete med dig,

men jeg forstår heller ikke, hvad der er sket med mig selv.

“Måske jeg opfylder,” skrev du engang, “ganske ukendte bestemmelser”.

Jeg tænker, at Adalgade i hvert fald er et slags fikspunkt:

du boede på den ene side, og jeg boede på den anden

med Kvickly og boghandlen og Kulturhuset, hvor vi nu befinder os.

Man er altid et eller andet sted som et slags samlingspunkt for alt,

man er blevet,

indtil man ikke længere er.

Derefter er man i andre menneskers ord.